

U S T A W A

z dnia 6 czerwca 1958 r.

o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.

Art. 1. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do wszystkich pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę lub mianowania oraz do zakładów pracy wszelkiego rodzaju, w szczególności także do urzędów i instytucji państwowych oraz organizacji społecznych.

Art. 2. Zakłady pracy, organy ubezpieczeń społecznych i właściwe organy administracji prezydiów rad narodowych obowiązane są organizować i przeprowadzać systematyczną kontrolę wykorzystywania przez pracowników zwolnień od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.

Art. 3. 1. Pracownik traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia od pracy objęty zaświadczeniem o czasowej niezdolności do pracy, jeżeli kontrola wykazała, że pracownik nadużył zwolnienia od pracy, wykorzystując je niezgodnie z przeznaczeniem, w szczególności dla uchylecia się od pracy lub dla wykonywania innej pracy zarobkowej.

2. Jeżeli pracownik pozbawiony zasiłku chorobowego w myśl ust. 1 zostanie ponownie w ciągu roku pozbawiony zasiłku chorobowego, wówczas niezależnie od zastosowania przepisu ust. 1 traci on prawo do zasiłku za pierwsze trzy

dni każdej następnej niezdolności do pracy w ciągu roku od ostatniego pozbawienia zasiłku, z wyjątkiem niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem w zatrudnieniu.

Art. 4. 1. Pracownika, któremu służy prawo do wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy, zakład pracy pozbawia wynagrodzenia za okresy zwolnienia od pracy wskazane w art. 3, jeżeli zachodzą okoliczności przewidziane w tym przepisie. Pracownikowi, który otrzymał wynagrodzenie z góry za okres zwolnienia od pracy, potrąca się to wynagrodzenie przy najbliższej wypłacie.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy.

Art. 5. Do pracownika, który wykorzystuje zwolnienie dla uchylenia się od pracy lub dla wykonywania w okresie zwolnienia innej pracy zarobkowej, można stosować sankcje przewidziane w przepisach o stosunku pracy (służbowym) albo w regulaminach pracy za nieusprawiedliwione opuszczenie pracy, z wyjątkiem regulaminowych kar pieniężnych.

Art. 6. 1. Spory z powodu pozbawienia zasiłku chorobowego są rozpoznawane w trybie ustanowionym dla sporów z zakresu ubezpieczeń społecznych.

2. Spory z powodu pozbawienia wynagrodzenia są rozpoznawane w trybie przewidzianym dla sporów ze stosunków pracy.

3. Wszczęcie sporu nie wstrzymuje wykonania decyzji o pozbawieniu zasiłku chorobowego lub wynagrodzenia.

Art. 7. 1. Wprowadza się oddzielne legitymacje ubezpieczeniowe:

- 1) dla pracowników,
- 2) dla ich członków rodziny uprawnionych do świadczeń leczniczych.

2. Wzory legitymacji ubezpieczeniowych, tryb ich wydawania i sposób dokonywania wpisów do legitymacji ubezpieczeniowych ustali instrukcja Centralnej Rady Związków Zawodowych, wydana w uzgodnieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia,

3. Zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy może otrzymać pracownik tylko po przedłożeniu swojej legitymacji ubezpieczeniowej, w której dokonuje się wpisu, stwierdzającego okres każdej orzeczonej niezdolności do pracy.

Art. 8. 1. W państwowych i spółdzielczych zakładach pracy działających na zasadach rozrachunku gospodarczego zasiłki chorobowe wypłacane są z przeznaczonych na ten cel funduszy ubezpieczenia społecznego w granicach kredytów ustalonych dla każdego z tych zakładów pracy lub przedsiębiorstw.

2. Wydatki na zasiłki chorobowe przekraczające kredyty z funduszy ubezpieczenia społecznego pokrywa zakład pracy z funduszu płac.

3. Nie wykorzystane z funduszy ubezpieczenia społecznego kredyty na wypłatę zasiłków chorobowych przeznaczone będą na cele podnoszenia zdrowotności.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do zakładów pracy zatrudniających poniżej 50 pracowników.

Art. 9. 1. Rada Ministrów na wniosek Centralnej Rady Związków Zawodowych wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy niezbędne dla wykonania niniejszej ustawy.

2. Przepisy przewidziane w ust. 1 określają w szczególności uprawnienia organów i osób przeprowadzających kontrolę.

Art. 10. Traci moc art. 277 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami).

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1958 r. z wyjątkiem art. 7, którego termin wejścia w życie ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki